2010/3. negyedév

KRTSZ

TeSó

A Kárpátaljai Református Ifjúsági Szervezet lapja

Téma:
H - hűség a harcban
A - alázat a harcban
R - rátermettség a harcban
C

„Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.”
Józs. 1,9

Nyereményjáték
13.oldal

Start oldal

Tartalom

Start oldal 2
Tartalom
Szerkesztői levél
S.M.S. 3
Gergely Szabolcs üzenete
Sponták Szabina üzenete
Múzsa 4
Interjú Laskoti Zoltán teológussal
Vallomások 5
Úr Tímea bizonyságtétele
Love Story 6
Kovács Sándor És Erika
Távkapcs 7
Szívélyes üdvözlet Szászországból
Gondolat-osztó 8
Bátorság a harcban
Ezek vagyunk mi 9
Ifjúsági alkalom a Nagyberegi Református Líceumban
Megtörtént 9
Ifjúsági evangelizáció Bátyúban
Választmány 10
Bátyi Sándor, Ung megyei választmányi tag
Pataki Gábor, Bereg megyei választmányi tag
S.O.S. 11
A személyes bizonyságtétel fontossága
Ifjúsági munkatársképzés 12
Ráterheltség? Rátermettség!
Timóteus 13
Ifióra vázlat: Rátermettség a harcban
Nyereményjáték 13
Hirdetések 14
Alkalmaink, tudnivalók
Több, mint vicc :)
Könyv- és filmajánló 15
Bill Hybels: Csak pár lépés
Saját szavak
Képgaléria 16

Szerkesztői levél

Kedves TeSó olvasók!

Kedves TeSó olvasók!

Amikor ennek a számnak a témájára nézek, akkor rögtön a Dávid és Góliát története forog az eszemben. Micsoda bátorság és rátermettség kellett ahhoz, hogy a kis Dávid kiálljon a kb. 3 méteres Góliáttal szemben? Honnan vette? Miben bízott? Nem volt kicsit „nagyot akaró”? Nem ment fejjel a falnak? Nem vakmerőség ez a hozzáállás? Azért mert kiállni az ellenséggel harcolni, mert tudta, hogy Isten vele van, ellene áll a kevélyeknek, és megsegíti majd. 100 %-ig biztos volt benne!

Egyházunknak rátermett szolgákra van szüksége. Olyanokra, akik nem hátrálnak meg, nem fordítanak hátat az ellenségnek, átlátják a sátán mesterkedéseit. Rátermettség kell olyan döntéseket hozni, aminek tudjuk, hogy messzemenő következményei vannak – de a végső győzelem érdekében meg kell tenni, amit a Nagy Király kér az ő harcosaitól. S hogy mi az, azt mindenki megtudja, ha kéri az Istent: „Vezess, URam, igazságodban, mert ellenségeim vannak, egyengesd előttem az utat!” (Zsolt. 5,9). Hogy a rátermettség ne vakmerőség legyen, ahhoz CSAK akkor tegyünk meg valamit az Úrért, ha BIZTOSAK vagyunk abban, hogy Ő kéri! Akár többször is kérhetjük Tőle a jelet, hogy induljunk-e a harcba (mint Gedeon). De ha megkaptuk, ne féljünk, menjünk előre: „Fel, barátim, drága Jézus zászlaja alatt, Rajta, bátran! megsegít és győzedelmet ad. Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér, Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemér’!...”

Sipos József, főszerkesztő

Gergely Szabolcs üzenete

Amikor ezt a címet megkaptam, hogy erről írjak, akkor a 2Móz. 17,8-13-ban lévő történet jutott eszembe. Mit jelent rátermettnek lenni? Általában olyanokat tekintünk rátermettnek, aki nagyon ügyes, okos, erős, bölcs döntéseket hoz, és a mindenből győztesen jön ki. Azonban ha a bűnnel szembeni harcunkra gondolunk, akkor azzal szemben mi erőtlenek és vesztesek vagyunk. A hitharcok kimenetele ugyanis nem a rátermettségen múlik.

Minden egyes harc a hívő életében két helyszínen folyik: lenn a völgyben, fenn a hegyen, az Isten jelenlétében. Sokszor csak az elsőt látjuk, vagy csak azt tudatosítjuk magunkban. Mennyi a mi erőnk, mit bírunk ki, kik fölött tudunk győzni stb. De nem ez a legfontosabb. A csata fent dől el.

A sorsdöntő e történetben az volt, hogy Mózes tud-e folyamatosan imádkozni. A te életed csatája is ezen áll vagy bukik, hogy mennyire vagy ott az Isten jelenlétében?!

Mózes azért állt oda Isten jelenlétébe, mert kaptak egy ígéretet a tejjel és mézzel folyó földet. Nem egy ötlet volt csupán, hogy imádkozzanak, hanem ezt azért tették, mert Isten ígéreteiben bíztak. Az imádság az nemcsak egy lehetőség, hanem az egyetlen ahhoz, hogy megértsük, megtapasztaljuk Isten hatalmát és erejét.

A harcba bele lehet fáradni. Mózes is belefáradt, kezeit sem bírta tartani, segítségre szorult. Nekünk is nagy szükségünk van az állhatatosságra, kitartásra, a lelki testvérek támaszára, hogy megtapasztalhassuk azt, hogy Isten a mi gyengeségeink ellenére is használ. Olyan jó ezt átélni a harcainkban, hogy nem vagyunk egyedül, hogy vannak akik a terheket, a harcokat vállalják velem együtt. Az Úr Jézus valami ilyenről beszél, amikor azt mondja: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok köztük." Nem tudom, hogy neked van-e szükséged arra, hogy valaki segítsen a harcban, az imában, vagy esetleg téged küld Isten, hogy légy segítség valaki mellett, de boldog lehetsz, mert tapasztalni fogod, hogy Jézus Krisztus ott van, Ő adja az erőt, s majd a győzelmet is. Engedd, hogy az Isten belevigyen ilyen kapcsolatba, barátságba, házasságba, ahol együtt tudtok harcolni, imádkozni, áldásokat tapasztalni.

Ez a történet tehát arra tanít, hogy a harcaink végkimenetele fent, az Istennél dől el. Mi imádságban kérhetjük, hogy Ő a legjobbat adja meg nekünk, ami nem mindig a győzelem, mert néha megenged veszteségeket is a mi javunkra. De azt is el kell az Ő kezéből fogadni, mert Isten sohasem céltalanul munkálkodik, hanem azért, hogy meglássuk dicsőségét, akaratát.

Ha hívő emberként akarsz harcolni, akkor FEL A KEZEKKEL!

„Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel." (2Móz. 17,8-13)

„Íme én elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé." (Luk. 10,3)

Sponták Szabina üzenete

Kicsi Bárány, ha hallgattál a hívásra, és most már küldetésed teljesíted, figyelj oda a gondolataidra, a meccsekre, amelyek a fejedben zajlanak. Légy rátermett, és soha ne hidd el az alábbiakat, bármilyen nehéz helyzetben vagy is:

"Te nem is vagy bárány, a te bűneiddel, ugyan már, te farkas vagy." Ha fél órán át drótkefével mosnál egy farkast, végül bárány lenne belőle? A bepiszkolódott báránynak viszont csak egy fürdőben lehet szép fehér a bundája: a Krisztus vérében.

„Mi, mi nem vagyunk farkasok, mi a barátaid vagyunk." Akkor miért esztek bárány (ember)húst?

„Nézd ezt a nyájat, csupa önző bárány, próbálj ki más közösségeteket is, majd visszamehetsz egy kis csatangolás után, ha nem tetszik." Gondold meg, ki a másik nyáj pásztora? Azt hiszed, olyan könnyű visszamenni fekete bárányként a fehérek közé?

„Csak játsszunk kicsit, ez nem árt a te hitednek." Biztos, hogy véresen komoly játékokat akarsz játszani?

„Neked nincs is szíved!" Ha nincs, mit kell megőrizni, mert onnan indul ki az élet?

„A Pásztor nem jön vissza, itt hagyott." Azt ígérte, veled lesz minden napon a világ végezetéig. Nem hiszel Neki?

Krisztus gyermeke, te szelíd bárány vagy, de nem ostoba, aki hagyja, hogy pont egy farkas dirigáljon a fejében, és a szívében. Egyedül a Pásztorod adja életét a nyájért, a Farkas nem fog érted meghalni! Ha úgy érzed hát, most épp nem Istentől vannak a gondolataid, nyisd ki a Bibliát és imádkozz, hiszen te olyan Bárány vagy, aki „bejár és kijár, és legelőre talál." (Jn. 10,9)

Interjú Laskoti Zoltán teológussal

„Nekem ez olyan volt, mint a hit: lélektől lélekig terjed...”

K: Szia, Zoli. Örülök, hogy itt vagy, és úgy döntöttél, hogy most egy olyan arcodat mutatod meg, amit talán kevesebben ismernek. Csapjunk is a közepébe! Mikor kezdtél el írni?

Z: Szia, Kata. Kösz a lehetőséget, hogy beszélhetek magamról. Visszatekintve a múltra, akkor kezdtem el írni, mikor legjobban szükségem volt rá. Tizenhat éves lehettem, mikor elkezdett hívogatni a toll, és az üres papírlap, kihívást jelentett, hogy vajon mivel tudom megtölteni. Egy idő után rájöttem, hogy önmagam kifejezése segít abban, hogy megismerjem, vajon mi is lakik bennem. Együtt nőttem-fejlődtem a verseimmel, és ez a tapasztalat meghatározó volt számomra, és most is elkísér. Persze sokan azt gondolták, hogy nem ebben a világban élek, mert sokszor annyira elmerültem a belső világomban, hogy az emberek nem számítottak nekem, nem figyeltem rájuk.

K: Lírai alkatnak tartod magad?

Z: Az út, ami elvezetett ahhoz, hogy írjak, nem volt könnyű, elég heves érzelmek szegélyezték. És írás közben is megmaradt ez az érzékenység, ami a lélek minden rezdülésére reagál. Mivel én önvizsgáló alkat vagyok, versírás közben mindig a vers hatása alatt voltam, nem tudtam „kívül maradni” a versen. Azt hiszem, ez az érzékenység tett/tesz lírai alkattá, és ez az érzékenység tette lehetővé, hogy ennyire otthon mozogjak a saját belső világomban. Ez nem könnyítette meg a dolgomat, mivel sokszor túlságosan is elbajlódtam azokkal a problémáimmal, amik a lelkemet feldúlták, de ma már hálát tudok adni ezekért a viharokért is, mert ezekkel a hátam mögött talán jobban át tudom érezni, mit élhet át egy olyan ember, aki csak bajlódik a világgal és magával.

K: Ki, vagy mi ösztönzött a versírásra? Voltak-e példaképeid?

Z: A gimiben irodalomórán sok tollforgatóval megismerkedtünk, én mégis a tananyagon kívül ismerkedtem meg azzal a költővel, akit a mai napig a szívemen melengetek. Ez az ember Dsida Jenő. Utána jöttek a többiek: Babits, Tóth Árpád, József Attila, Kányádi, Weöres és még folytathatnám. Igazából nem is a verseik hatottak rám, nem a mesterfogások, hanem (ahogy egyikük írta) hogy magamat tisztán találtam meg másban, felismertem, hogy ők is azzal küszködnek, amivel én. Talán az ő győzelmeik, verseik biztattak: van értelme az írásnak, ennek a belső harcnak és felfedezésnek.

K: A gimnázium után elhatároztad, hogy teológián szeretnél tanulni. Ottléted, tanulmányaid befolyásolták-e írásaidat?

Z: Jó kérdés. Alapvetően nem a teológia befolyásolta, mint tudomány vagy intézmény, hanem Isten. Megtisztította. A verseim tükrözik, hogy éppen milyen kapcsolatban voltam Istennel, amikor írtam őket. Ez azért lehet így, mert mindig önmagamba néztem, és azt írtam le, amit látok, önmagamon keresztül néztem a világra. Egy idő után lassacskán elkezdtem Istenen keresztül nézni a világra, azon keresztül, amit tett értem, amilyennek megismertem őt. Akkor csodálkozom el ezen, mikor visszaolvasom azokat a verseket, amiket még Isten nélkül írtam, és észreveszem, hogy süt belőlük az Istenkeresés. Isten akkor is fogta a tollam, amikor még nem fogtam a kezét.

K: Kizárólag keresztény verseket írsz?

Z: (nevet) Nem, nemcsak. Mindenről írok, ami megérint, ami foglalkoztat, vagy amiről úgy érzem, írnom kell. Van, ami keresztyén jellegű, de nincs benne Isten neve, és van olyan is, ami más szálon fut.

K: Tehát Isten-kereső vagy, aki már megtalálta Istent?

Z: Én azt szoktam mondani, hogy egy Isten-kereső, aki nem adja fel a folytonos keresést. Mert tudom, milyen az, ha Isten megtalálja, nevén nevezi, felemeli az embert. Tudom, milyen felszabadulás lehet ez a démonaim, kísértéseim alól. És ha el is bukom, ha a sötétség még mindig erősebb, mint a bennem lévő világosság, nem adom fel, mert Isten mindig vár. Sokan kétségbeesnek, mikor elbuknak a keresztyén életükben, és elfogyatkozik a hitük. Velem is volt, sőt néha van is ilyen, de mindig erőt ad az, hogy Isten megtalált, és újra meg akar találni. Ehhez azonban keresnem kell Őt nekem is. Luther mondta egyszer: Koldusok vagyunk, de a Lélek koldusai. Én így élem meg az Isten-keresést a mélypontokban.

K: Segít-e a versírás-versolvasás a mélypontokban? Neked segített?

Z: Nekem mindeddig segített, még ha néha fájt is ez a segítség, míg kitisztult a seb, míg eloszlottak a fellegek. Isten egy csodálatos ajándékot tartogat az embernek a másikban, akár a költőben is: felismerheted, hogy nem vagy egyedül, mások is ugyanazzal küzdöttek, mint te, és Isten nekik is erőt adott. Sokszor a versekben élem át azt a vigasztalást, amit – ma már tudom – Isten nyújt nekem. Nekem ez olyan volt, mint a hit: lélektől lélekig terjed (Róm. 1,17), és ezért tudnak ma is megerősíteni az Isten által megerősített emberek, hétköznapi hívők és művészek.

K: Köszönöm a beszélgetést és az őszinteséget, azt hiszem, elég rágódnivalót adtál nekünk a következő számig. Isten áldjon!

Z: Köszönöm, Kata. Isten áldjon Téged is, és a Kedves Olvasókat is!

Soós Katalin

„Csak a Bibliámra és az imádságra támaszkodtam. Isten megsegített és megszabadított!"

Úr Tímea bizonyságtétele

Sziasztok!

Úr Tímea vagyok, és Nagydobronyban lakom. Jelenleg a Nagydobronyi Református Líceumban tanulok, ahol most leszek végzős. Miután megszülettem, édesapám elhagyott minket. Édesanyám két testvéremmel együtt egyedül nevelt fel minket. Az életem egy nagy csodával kezdődött. 7. hónapra jöttem a világra, 1,25 kg és 30 cm voltam. Az orvosok is lemondtak rólam, Isten mégis megtartott. Körülbelül egy évesen súlyos vashiányban szenvedtem, ami kezdődő leukémiát okozott. Isten ismét könyörült rajtam, és meggyógyultam. De ezeken kívül még sok más csodát is átéltem már az életemben.

A Sátán sok féle módon próbálta elkérni az életem, de Isten nem engedte. Kitartó volt a Gonosz, és mikor a legsebezhetőbb voltam, behálózott. A szeretethiány miatt barátokat és társaságot kerestem, ahol jól érezhettem magamat, és elfelejtettem a bajokat. Találtam is hamar, viszont ez a társaság sok rosszba vitt bele: elkezdtem dohányozni, diszkózni, mulatozni, stb.. Nekem ez addig volt jó, amíg a legjobb barátnőm (akit testvéremhez hasonlóan szeretek) bele nem keveredett ugyanebbe a társaságba. Isten ekkor szólított meg: azzal, hogy a saját életed tönkre teszed, de mások életének tönkre tételéhez nincs jogod. Erre az volt a válaszom: Jó, elég, meg kell változnom, és a barátnőmnek is segítenem kell ebben.

Otthagytuk a világi társaságot! Én elkezdtem Isten után érdeklődni, és lassan, folyamatosan odatettem az életem Isten kezébe. De az ördög most se hagy békén, pedig már Isten gyermeke vagyok. Most is kísért. Nemrég éltem át a legrosszabb kísértését. Amikor mélyponton voltam, egy olyan rosszul lételt okozott, hogy eszméletemet vesztettem. Csak arra emlékszem, hogy volt egy villanás, aztán egy alak, kiabáltak hozzám, vízzel locsoltak, és fuldokoltam. Éreztem egy kezet a tarkómon, ami fojtogatott. Sőt, olyan alattomos volt az ördög, hogy mindez imádság közben történt! Amikor magamhoz jöttem, megállás nélkül zokogtam, aztán reszkettem 2 napig. Csak a Bibliámra és az imádságra támaszkodtam. Isten megsegített és megszabadított!

Ne féljetek! Mindig van kiút Isten által, bármilyen kísértésből. Az ördög nem lankad, sőt egyre agresszívabb, miután valaki megtér. De ne félj tőle, mert Isten hatalmasabb és erősebb nála. Ő megtart és megszabadít a gonosztól. Csak annyira enged kísérteni, amennyit elbírsz.

Fohász hajnalhasadáskor

A szememben sikoltó, vak kutak porzanak
és szomjas kolduskent kallódok a porban.
Elhasznált csikkekben ég még az indulat,
a hamu lelkemre hűl, parazsát elnyomtam.

Kolduskenyéren élni nem szegényebb,
mint egyedül élni, Isten-egyedül.
Félelem nő benned, sötét, terebélyes,
szivárvány-reményed hamuvá feketül.

Éhező kolduskent, kegyelem-kenyéren
tarts el, Uram: Lelked koldusa vagyok.
Kötözz be! Vérem csorgatva meghalok.

Uram, ha rám nézel, ne takard el orcád.
Lemosom magamra-alvadt vérem mocskát,
mert Koldusodként nem halhatok éhen.

Keskeny út

Ha elvesztesz, megkereshetsz, újra és újra. Nem ígérek semmit, amit nem kapnál meg bennem.

Csak rám van szükséged.

Nem beszélek nagybetűsen magamról. Nem elégedem meg a mindenható hatalommal. Nekem Te kellesz. Így, nagybetűsen. Nem mondom ki a „szeretet" szavát, mert annyiszor csalódtál benne és bizalmatlan vagy felé.

Csak annyit mondok: ha elvesztesz, megkereshetsz.

Laskoti Zoltán

Anton Schulte: AZ ÖREG JIM LÁTOGATÓJA

Egy afrikai gyülekezet lelkésze arra lett figyelmes, hogy egy szegény öreg férfi mindennap betér a templomba, de viszonylag hamar ismét elhagyja. Arra a kérdésre, hogy mit csinál a templomban, azt felelte: „Bemegyek, hogy imádkozzam."

A csodálkozó lelkész további érdeklődésére, hogy „De te sohasem vagy elég hosszú ideig bent, hogy imádkozhass", azt felelte az öreg férfi:

- Én nem tudok hosszú imát mondani, de mindennap délben eljövök ide, és ezt mondom: „Jézus! Itt van Jim..." Aztán várok egy percet, és Ő meghallgat engem.

Az öreg Jim nemsokára kórházba került. megállapították, hogy fölöttébb jó hatást gyakorolt betegtársaira. Az akadékoskodó betegek barátságosabbak lettek, és sokat nevettek abban a kórteremben.

- Jim! - szólt hozzá egyik nap az osztályos nővér -, a többiek azt mondják, te hoztad ezt a változást erre az osztályra. Te mindig boldog vagy.

- Igen, kedves nővér, én nem tehetek róla, hogy mindig boldog vagyok. Ezt a látogatómnak köszönhetem.

A nővér még sohasem látott Jim-nél látogatót, mert nem volt sem rokona, sem szűkebb baráti köre.

- A te látogatódtól? - kérdezte -. Mikor szokott jönni?

- Mindennap délben - felelte Jim -. Jön, megáll az ágy lábánál, és azt mondja: „Jim! Itt van Jézus!"...

(Vetés és Aratás 16/4)

Kovács Sándor és Erika

Kedves Fiatalok, Olvasók! Bizonyára legtöbbetek számára nem ismeretlen Kovács Sándor és Erika neve, ugyanis a KRISZ együttes két frontemberéről van szó. Ismerkedjetek meg most az ők Love Story-jukkal.

Pataki Gábor

– Mutassátok be magatokat! Milyen élményekkel, élettapasztalattal gazdagodtatok addig, míg egyedülállók voltatok?

– [Erika]: Kovács Lőrincz Erika vagyok. Mezőváriban születtem, 1977-ben, nem vallásos családban. Istenről nagymamámtól hallottam. Ő sem beszélt igazán Krisztusról, így nem is éreztem utána vágyakozást. Igazán senki nem beszélt arról, hogy ezeket a dolgokat el kell kérni, mint pl. a pályaválasztás, vagy a párválasztás. Kitűnő tanulóként és biztos szülői háttérrel nem is gondoltam arra, hogy kellene ebben segítség. Az iskolában megtanultam mindent az ateista világról és perbe szálltam azokkal, akik azt mondták, hogy mindaz hazugság. Én hittem, hogy egy tanító nem hazudhat, és nem taníthat mást, csak az igazat. Aztán jött a rendszerváltás, és egyszerre nehéz volt feldolgozni, hogy, mind-

az, amiről eddig olyan buzgón tanultam, az mind nem igaz. Pedig én olyan buzgó „pionír" voltam. Elkezdődtek a hittanórák, és én, mint egy jó tanuló, elindultam, de magamban még mindig hordtam a meggyőződést, azért csak nem volt minden hazugság. Elhittem a teremtést is, de így egyre nagyobb volt bennem a káosz. Aztán megoldottam: nem gondoltam ezekre a dolgokra. Diszkóban sosem voltam, oda nem vágytam, inkább ifire mentem, akkor is, ha nem értettem mindennel egyet. A 9. osztály végén lekonfirmáltam. Egész évben nagyon készültem felvételizni a „meducsiba", mert elhatároztam, híres orvos leszek. Különórák, ismeretség, ami kell minden meg volt, csak az Istent hagytam ki, és Ő megmutatta nem így van ez. Őt nem hagyhatom ki. De ezt abban a pillanatban persze nem tudtam, és dühös voltam és mindenkit hibáztattam, amiért kiestem, pedig a vizsgák is sikeresek voltak. Ekkor találkoztam egy ismerőssel, sírtam a kudarc miatt és ő azt mondta, miért nem megyek zenét tanulni, ha már úgy is befejeztem a zeneiskolát. Menjek oda, ahol Ő is tanul ott, vannak zongoristák is. Ezt akartam én legkevésbé, zongorázni, de jobbnak tűnt, mint visszamenni tizedik osztályba. Négy nap alatt készültem fel a következő felvételire, ahová már az első vizsga után szóltak, hogy kellek. Nem tudtam miért történtek ezek velem. Persze ma már tudom. Örültem, és elkezdődött a nagybetűs szabad élet, szülői felügyelet nélkül.

Az én Istenem annyira szeretett, hogy nem engedett még csak el sem indulni a lejtőn, ami ilyenkor a fiatalokat fenyegeti. Sanyi meg az osztálytársam lett, akkor még nem tudtam, hogy az egész történetnek ez az egyik értelme.

[Sanyi]: Kovács Sándor vagyok, 1977. március 17-én születtem Beregszászban. Átlagos, munkás, családban. Isten csak a templomba járást jelentette. Mint mindenki más, én is szép ünnepség keretében fogadást tettem, lekonfirmáltam, ami nem jelentett semmit az életemben. A zene, az már igen, az sokkal jobban érdekelt. Már óvodás koromban tudtam, zenész leszek. Isten ezt megengedte, mert terve volt ezzel, amiről nekem sejtelmem sem volt. Sikeres felvételi után az Ungvári Közművelődési Szakközépiskolába kezdtünk el tanulni, egymás mellett, de mégis nagy különbségekkel. Én nem a tanulmányi eredményeimmel tűntem ki, hanem a sok hangszeres tudásommal, és az ezzel járó link életvitellel. Ez az életmód nekem tetszett, elégedett voltam, és ha bármi kudarc ért, magamban kerestem a hibát, mert még annyi kapcsolatom sem volt az Istennel, hogy Őt hibáztassam.

Én sajnos elindultam azon a bizonyos lejtőn, amit Erikának nem kellett megjárni, úgy gondolom nekem erre szükségem volt a felemelkedéshez. Ez a lejtő egyre meredekebb lett, nem zeneileg, hanem a magánéletben, ami oda vitt, hogy szakmai tekintélyem is elveszendőben volt. Egyre több olyan barátom lett, akikkel együtt süllyedtünk, pia, buli, csajok… nem is értettem azt a hívő lányt, aki velem barátkozott…

Mint már Erika beszélt az ismeretségünkről, ő volt az osztályelnök, én meg a lógós. Sokat is vitáztunk ezen. Egy idő múlva mégis ott volt mellettem, és elviselte, amit miattam kapott. Ég és a föld voltunk, és mindketten kicsit szenvedtünk is ezért.

– Hogyan találtatok rá Istenre? Milyen változásokat szült ez a fordulat az életetekben?

– [Erika]: Hitetlenül fejeztem az első évet. Isten olyan barátokat és barátnőket küldött mellém, akik beszéltek nekem a megtérésről, nem igazán tudták elmondani mi az, de az érdeklődésemet felkeltette. Akkorra már voltak hívő osztálytársaim. És ezen a nyáron Isten megtalálta szívemet, 1992. július 7-én, a balazséri táborban, megtértem. Ettől kezdve lett fontos, mit akar az Isten. Láttam a keze munkáját az életemben, abban az életben, amit én tökéletesnek láttam addig. Meglátam, hogy nekem is szükségem van megváltásra. Láttam nem elég az, amit én akarok, meg kell kérdezni az Istent és akkor kevesebb csalódás éri az embert. Megtanultam, nem járhat az ember felemás igában, és próbáltam ehhez igazodni. Ezután talán nem egy szokványos párválasztás következett, sőt azt tudom mondani, nem is szabad a példámat követni.

[Sanyi]: Elmentem Erikával egy gyerek táborba, és ott megtörtént a csoda, Isten ujja megérintett. Fura volt, mert azt a lányt, akit még reggel szerettem, azt este azzal fogadtam, hogy nem érzek iránta semmit. Másnap reggelre értettem csak meg mi történt.

Ettől a naptól számolom az életemet életnek. De féltem, mi lesz a zenével. Hát ez lett. Isten hangszere lettem, és csak akkor érzem jól magamat, ha neki zenélhetek. Hála az Úrnak, ezt ma együtt tehetjük.

[Erika]: Ahogy én ezt láttam, Isten elvégezte benne azt a munkát, ami az igazi közös életünk kezdetét jelentette. Isten megüresítette a szívét, még engem is ki vett onnan egy napra, csak hogy be tudjon költözni oda. Betöltötte az Ő szeretetével, és Ő lett az első a Sanyi életében is. Nyilván ezt Ő másképp látta, de én éreztem azt, hogy megértette, mi az a szeretet, ami Isten iránt él az én szívemben. Hadd mondjam, hogy talán már másnap, a lelkésszel átvirrasztott éjszaka után, tudtunk egymásról beszélgetni, a közös jövőnkről, a házasságról, sőt gyerekekről. Ismét egymásba szerettünk, csak már másképp. Ez már egy letisztázott szerelem volt.

– Hogyan vezetett egymás felé Isten titeket? Mikor jött el az a pillanat és hogyan éltétek ezt meg, amikor a másikban az Istentől rendelt társat fedeztétek fel?

– [Sanyi]: Osztálytársak voltunk. Ahogy én visszaemlékszem sokszor egy padban is ültünk, meg sokat beszélgettünk. A kollégiumban is barátkoztunk, de ez nem volt több, négy éven keresztül, mint baráti kapcsolat. El is mondtam neki, hogy az én női ideálom teljesen más, mint Ő, talán a természete fogott meg. Negyedik évfolyam második felében, 1996. márciusában, a születésnapomon megbeszéltük: járni fogunk. Ez nagy felháborodást okozott, mind az ő baráti körében, az ifisek között, mind a tanári körben; még igazgatói ügy is lett belőle. A felháborodás oka nem volt más, mint, hogyan járhat hitetlen fiúval; illetve hitetlen körökben: hogyan járhat egy ilyen rendes lány egy „alkoholistával". Aztán én is kaptam, mert jött a támadás a barátok felől, akik akkor nekem igenis fontosak voltak: mi lett velem, hogy egy szenttel kezdtem járni? Tán nem szentültem meg én is? És bizony ezt sokszor be is kellett bizonyítanom. Még én is csodálkoztam magamon. Ameddig tudtuk titkoltuk, kb. 3 hónapig, de az államvizsgákon már mindenki tudta. Talán akkor igazuk volt, mert nem lehetett tudni, mi lesz belőlünk. De jó, hogy Isten ezt másképp látta.

[Erika]: Jártunk, de nem beszéltünk házasságról, mert tudtam, hogy nem megyek hozzá, míg hitetlen, de ezt nem mondtam el neki, mert féltem, csak miattam lesz majd a megtérés és nem Krisztusért. Nem is forszíroztam a házasság kérdését, nem akadályozott a templomlátogatásban, ekkor már orgonistaként szolgáltam Váriban. Ifire is eljött velem. Láttam, hogy nem érti, miről beszélgetünk, néha megkérdezte, nem megyünk-e már. De ezzel együtt sem éreztem semmi gátat az Isten tiszteletében miatta, mégsem volt egyértelmű, hogy ő lesz a nagy Ő. Szerettem, de nem tudtam férjemül elképzelni. Talán azért, mert Isten azt szerette volna, ha kivárom...

(folyt. a 7. oldalon)

Szívélyes üdvözlet Szászországból

Talán már láttuk egymást, talán már ismerjük is egymást? Talán nem, de összeköt bennünket valami. Az a partnerkapcsolat a KRISZ és a szászországi EC között, amely már egynéhány éve fennáll.

Az EC keresztyén törekvés Szászországban: egy ifjúsági szövetség mintegy 160 ificsoporttal, és szűken mérve 300 gyerekcsoporttal, és nagyjából ugyanazokat a dolgokat tesszük, mint ti Kárpátalján. Hetente mintegy 5000 tinédzser gyerek és fiatal jön össze, hogy együtt tanulmányozzák a Bibliát, énekeljenek, játszanak, és a többi, és a többi…

Mint szövetség, arra köteleztük el magunkat, hogy nemcsak a kapcsolatot tartjuk egymással, hanem megpróbáljuk egymást kölcsönösen előrébb segíteni a hitben. Mi nem akarunk egyszerűen csak egy szövetség lenni, mert az EC számunkra egy Jézus Krisztust megvalló (Jézusról bizonyságot tevő) életstílust jelent, ebben akarunk segíteni egymásnak, s így, mint szövetség, például képzéseket kínálunk a munkatársaknak, akik csoportokat vezetnek, hogy „fittek legyenek" és maradjanak, találkozókat szervezünk ificsoportoknak, ahol Biblia-tanulmányokat készíthetnek és formálódhatnak, vagy gitározhatnak.

Az egyes ifjúsági csoportokat nálunk az úgynevezett EC-referensek kötik össze, ők olyan emberek, akik meglátogatják az ifiket, útközben ifiórákat tartanak, kapcsolatokat építenek ki a munkatársakkal, és természetesen Jézusról beszélnek. Közös akciókkal próbálunk más embereket Jézus Krisztussal való életre hívogatni. Az elmúlt évben például: "Sós-megragadni szívvel és kézzel" mottó alatt megpróbáltunk három várost (Auerbach-ot, Marienberg-et és Bautzen-t) erősen megragadni, és ezeket a városokat a szeméttől megtisztítani, parkjaikat rendbe tenni, vagy egy iskolai osztálytermüket felújítani. Mi egyszerűen meg akartuk mutatni: a keresztyének nem húzódnak vissza kicsi csoportokba, hanem megteszik azokat a dolgokat, amelyeket azon a helyen egyébként senki, vagy csak nagyon kevesen tesznek.

S mivel az ifjúsági csoportok néha nagyon kicsik, vannak regionális találkozóink a nagyobb kerületekben, és ott van még a mi EC-Fresh-ünk, amire legutóbb 1000 fiatal jött össze, hogy egy teljes hétvégét együtt töltsenek. Aki szeretné, megnézheti, hogy milyen is ez a www.ec-fresh.de honlapon.

Egy másik területe a szövetségi munkánknak a nyári táborozás szervezése. Táborokat szervezünk gyerekeknek, tinédzsereknek és fiatal felnőtteknek, vagy meghívjuk őket a szabadidőközpontunkba Hüttstattmühlé-be. Több éve szervezünk tábort Kárpátalján is. Ebben az évben 15 német és 15 magyar fiatal táborozott Aklihegyen, ahol ismerkedhettek egymással és a német nyelvvel. Mi nagyon élveztük, hogy bepillantást nyerhettünk a ti életetek mindennapjaiba. Én egyáltalán azt is fantasztikusnak találtam, hogy aki Jézushoz tartozik, annak testvérei vannak az egész világon - összetartozunk, mert Ő összeköt bennünket, és nagyon élvezem, hogy kapcsolatot tarthatunk egymással 1300 km távolságból is.

Én már most örülök a legközelebbi kárpátaljai utamnak, amikor újra beszélgethetek veletek, és hallhatok arról, hogyan élitek meg az Úr Jézusba vetett hitetek. Addig is Isten áldjon benneteket:

a ti Reinhardotok

(folyt. a 6. oldalról)

...míg Sanyi megtér, és bizonyára, akkor is találkoztunk volna. Hogy Isten hogyan tartott meg mégis neki, azt nem tudnám megmagyarázni. Fiatal hívő lányként az lett volna a normális, ha a hívők közül választok, és én mégis megijedtem mindenki más közeledésétől. 98-nyarán valami gyökerestől megváltozott, ahogyan Ő már elmondta. Én ezt csodának élem meg, és Isten hatalmas szeretetének, kegyelmének, mert megengedhette volna másképp is, de nem tette, hála Neki.

– Miben vagytok többek egymás mellett, mintha nem lennétek házasok?

– [Sanyi]: Idén voltunk tíz éves házasok. 2000. május 6-án összeházasodtunk. Ekkorra már én is kántorkodtam, és táborokba jártam gitározni. Majd elvégeztem a katechéta képzőt. Megalakult a Krisz együttes. Együtt kezdtünk el szolgálni. És itt szeretném elmondani, hogy ez az egyik legcsodálatosabb az életünkben, hogy együtt szolgálhatunk, közösen magasztalhatjuk az Ő nevét, aki ilyen csodálatosan vezet minket.

[Erika]: Az együttesben és a családban sem, én magam nem állnék meg, de mint másik felem kiegészít. Olyan jó, hogy amit én nem tudok, azt Ő tudja. Így vagyunk mi ketten egyek. Mindig számíthatok rá. Így fele a nehézség, és duplája az öröm. Hiszem azt, hogy én csak vele együtt tudom betölteni azt, amire elhívott az Isten.

– Meséljetek az új családotokról!

– [Erika]: A másik nagyon nagy dolog az életünkben a három csodálatos gyermekünk. Nem terveztük el előre hány gyermekünk lesz, nem is értek egyet azzal, hogy a mai világban már meg kell gondolni, hányat vállal az ember. Nem is lenne ez keresztyén magatartás. Mindenki meglepődött azon, hogy „bevállaljuk" a harmadikat. De hát hogyan lehetne visszautasítani az Isten szeretetét. Itt a földön nem kapunk senkitől annyi és olyan szeretetet, mint tőlük. (És hadd mondjam el, hogy nem állunk ellen a negyediknek sem, ha Isten úgy dönt.)

[Sanyi]: Nagyfiúnk, Dániel, már 9 éves múlt, és gyönyörűen hegedül, már négyéves kora óta. Lányunk, Abigél, 5 éves, és nagyon szépen énekel. Kicsi fiúnk, Tamás, 3 éves, ő is - úgy ahogy van -, Isten szeretete irántunk.

Első és legfontosabb, amit megtanítottunk nekik, hogy első mindig az Isten. Őt szeretjük legjobban, és mielőtt valamit teszünk - legyen az csínytevés is -, megkérdezzük, mit szólna ehhez Isten.

Nem vagyunk következetes szülők, sajnos. Sokszor meglágyul a szívünk, de nem vetjük meg a fegyelmezést, amit próbálunk biblikusan megoldani. Hiszem, ha most ezt elszalasztjuk - míg még lehet a vesszőt hajlítani -, később már nem lesz hatásos.

– Hogyan vezetett titeket az Úr a családtervezés terén? Milyen elveitek vannak a gyereknevelésben? Milyen egy keresztyén család?

– [Erika]: Megmondom őszintén nagyon nem egyszerű feladat ez. Sokszor belebukni látom magamat, és ilyenkor ott az isteni Szeretet, aki azt mondja: „Nekem is ilyen sok dolgom volt veled, mert makacs voltál, mert a saját fejed után mentél" (sokszor még ma is). Ilyenkor kezdjük előröl. Ahányszor rájuk nézek, annyiszor úgy érzem, Isten mosolyog rám. Szeretek anya lenni, minden nehézségével együtt.

[Sanyi]: A keresztyén család ott kezdődik, hogy a házastársak Istenfélő emberek és egy az Úr a házban, akkor beszélhetünk keresztyén-nevelésről, még akkor is, ha ennyit rohannak a felek, mint mi. Mondhatnám, hogy minden reggel áhítattal kezdünk, de sajnos ez nem így van. Vannak közös csendességeink, de mivel mindenki máskor kel útra, ez nem minden reggel jön létre. De, amikor csak lehet, kihasználjuk az együtt töltött időt, arra, hogy beszélgessünk Istenről, a Megváltóról. Ezzel együtt is csak azt vallom, ha Krisztushoz méltóan élek a gyerekeim előtt is, akkor kívánatos lesz előttük, és keresni fogják az Ő menedékét.

[Erika]: Hadd, mondjak el egy aranyos, de egy életre szóló történetet. Dániel, mikor három éves volt, hazajöttünk a templomból, ő vasárnapi iskolában volt. Láttam, hogy valamin gondolkodik, egyszer csak megkérdezte:

-Anya, azt mondta a vasárnapi iskola tanítója, hogy Jézus kopogtat a szívünk ajtaján. Tudod, anya, az enyémen nem kopog.

Meglepődve kérdeztem: De miért nem?

- Tudod, azért, mert már bejött.

Ez a kis bizonyságtétel még ma is sok erőt ad, mikor azt gondolom, beszélhetek én, úgy sincs értelme. De van!

– Mit üzentek az egyedülálló fiataloknak?

– [Erika]: Azt szeretném üzenni a ma még egyedülálló fiatal lányoknak, hogy a mi példánkon ne buzduljanak fel, azon, hogy, akkor hát mégis lehet hitetlen fiúval járni, mert egyáltalán nem biztos, hogy Isten mindenkinek így alakítja majd a kapcsolatát! Érdemes várni, és nem kell besegíteni az Istennek.

[Sanyi]: Fiúk, az igazi boldogság akkor jön létre, ha egy lesz az Istenetek, és Ő lesz az Úr a házban.

– Honnan veszed a bátorságot a harchoz?

– Ha tudom, hogy valamilyen nehéz próba, kemény harc előtt állok, akkor megpróbálok egy időre félretenni mindent, elvonulni kicsit egy csendes helyre, és megbeszélni Istennel a dolgokat. Ez a kevés idő kitisztítja a fejemet. Rendbe teszem a káoszt odabenn, így nem esek pánikba már az első nehézség előtt. Ha a napjaim során folyamatosan beszélek Vele, érzem, hogy folyamatosan velem van. Ez egy óriási löketet ad ahhoz, hogy el tudjak indulni.

Aztán a Tőle kapott erővel harcolok, és megteszek minden tőlem telhetőt (ami azért nem mindig sikerül maradéktalanul), hogy aztán a végén, amikor én kifogytam, nyugodt szívvel mondhassam ki Istenemnek: „Részemről ennyi, Te jössz!”.

Sárközi Andrea

– Megosztanád velünk életednek egy olyan szakaszát, amikor minden erődre szükség volt?

– Mi, emberek minden nap harcolunk. Lehet, sokszor nem vesszük észre, de folyamatosan küzdünk. Mikor mivel… Hol szenvedélyeinkkel, hol akaratunkkal, hol pedig félelmeinkkel, bátortalanságunkkal.

Már egészen kicsi koromtól ismerem Jézust. Mióta elkezdtem felismerni, hogy Isten hatalmas csodáit mutatja meg nekem, azóta egyre jobban próbálom Rábízni az életemet. Sokszor történt már velem, hogy erősen kételkedtem, és még sajnos most is előfordul. Nemrég történt, hogy teljesen elbátortalanodtam. Olyan dolgok jöttek elém, amitől megijedtem. Rengeteg olyan éjszaka és pillanat volt, amikor ezzel harcoltam. Mondhatni folyamatosan. Egyszer szóba kerültek ezek a dolgok, és egy beszélgetés után sírva szaladtam fel a szobába. A beszélgetés alatt azt mondták nekem, hogy a Lélek harcol bennem a gonosszal, ez nem így van, mert saját magam harcolok a saját magam „gonoszával”.

Meginogtam. Ingoványba és mocsárba kerültem, mint Zarándok.

Isten komoly üzenetet küldött nekem. Mint ahogy John Bunyan írta könyvében: Zarándoknak el kellett mennie az úton az oroszlánok között. Rettegett, hogy bántani fogják, de ekkor Jézus azt mondta neki, hogy csak bátran menjen, mert az oroszlánok láncon vannak. Csak addig tudnak ugrani, amíg a lánc engedi őket, egy kicsivel sem tovább. Ha bátran megy középen, egyenesen előre, akkor nem fogják elérni az oroszlánok. Velem is ez történt. Nem volt bátorságom a harcban, de megértettem, hogy Jézusnak minden felett hatalma van, és SZERET engem, és mindenkit. Nem fogja hagyni, hogy bármilyen „oroszlán” is közelebb jöjjön, mint amennyire Ő engedi.

Bátornak kell lenni, annak, aki hiszi és tudja, hogy Jézusnak hatalma van mindenek felett, és annak, aki az Ő gyermekének tartja magát, nem szabad csüggedni. Nem szabad megrettennie a harcban, bármekkora is az.

Isten a Te oldaladon van, veled harcol, helyetted harcol, bátorságot ad neked!

Balog Nóra (Nagydobrony, 18)

Bátorság a harcban

– Mennyire vagy harcra termett?

– Keresztény fiatalként nap, mint nap tapasztalom, hogy szükségünk van a bátorságra, illetve a harcra. Nem egyszerű a régi ó-ember kísértéseit és csábításait leküzdenünk.

A keresztyén élet folytonos harcból áll. Hiszen a gonosz megpróbálja az Isten gyermekeit lefegyverezni, elrettenteni, átállítani a saját oldalára.

Pál apostolnak rengeteg harcot kellett megharcolnia, hogyan lehetett győztes? Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil. 4,13). A harcaiban az Úr segítségét kérte, a csaták megvívásához az Úrra tekintett, és tőle kapott elég erőt, bátorságot.

Én úgy érzem, hogy a tipikus Péter karakterrel rendelkezem. Aki az Úrra tekintve, ha a vízen nem is, de a fellegekben tud járni. Ahogy a szemem elfordítom az Úrról, mélységekbe kerülök, krízises időszakokat élek át. Ilyenkor bűnbánatot kell tartanom, megbánnom a bűneimet, és kérnem, hogy az Úr emeljen fel, vonjon magához.

Kedves olvasó, lehet, hogy te is nehéz időszakon mégy most keresztül. Lehet, hogy úgy érzed, mindenki magadra hagyott. Azt gondolod talán, hogy a válságból, a problémáidból nincs kiút. Csendesedj el! Oszd meg a gondjaidat, a problémáidat az Úrral! Kérdd és várdd tőle a megoldást, segítséget! Hozzá bármikor mehetsz. Ha kapsz tőle erőt, akkor elég bátorságod lesz megharcolni a harcaidat. Ne várj, hívd segítségül Őt még ma! (Luk. 6,12; Mk. 14,38)

Varga Péter (Munkács, 24)

– Mi szükséges ahhoz, hogy Istennek bátor harcosa legyek?

– Szerintem a bátorság nagyban függ attól a meggyőződéstől, hogy „nekem van igazam”. Nem félek felvállalni a hitemet, ha 100%-os meggyőződésem az, hogy Jézus Krisztus a Megváltó. Ezért nem tart vissza az, mások mit gondolnak róla, hiszen tudom, hogy nekem van igazam. A lelki harcokhoz is szükséges szerintem a hitbeli meggyőződés, de ezen túl a bátorságot a gyakorlatban a Szentlélek adja. S igazából ez a fontosabb. Az adott helyzetekben, mikor harcolnom kell, Isten Lelke tud bátorrá tenni. (Ha hagyom magam. Sajnos sokszor vagyok aka- dálya.) Ő indítja fel a szívemet, „nyitja ki a számat”, és a győzelem biztos tudatával ajándékoz meg. Ez a fajta bátorság az, ami számomra csoda, és amire minden nap szükségem van.

Dancs Edina, ifjúsági lelkész (Beregszász)

Ifjúsági alkalom a Nagyberegi Református Líceumban

Iskolánkban több éves hagyománya van a bent maradós hétvége előtti péntek estének, amikor is összegyűl a suli apraja-nagyja, azaz az elsőstől a harmadikosig, és elindul az a várva várt ifi. A kis csapat kb. 25-30 tagot számlál, alkalmanként változóan, melyet hőn szeretett Berti tanár urunk (Kiss Bertalan) terelget. Azonban az időjárás néha közbe szól, így amikor Berti tanár úr sajnos nem tud eljönni, nevelőtanáraink (Ráczkövy Éva, Darcsi Margit és Orbán László) próbálják színesebbé varázsolni az estét.

Minden alkalmat énekléssel kezdünk, mely gitárosaink nélkül nem is lenne az igazi. Számos énekkel gazdagodtunk már az ifi alkalmak során, így egyre több lehetőségünk van ezzel is dicsőíteni az Urat.

Alkalomról alkalomra színesebb, szívhez szólóbb és ütősebb témákkal rukkolnak elő vezetőink. Mindig frappáns, különleges eszközöket, kérdőíveket hoznak, hogy élvezetesebbé tegyék számunkra az Istennel töltött időt.

Szituációs játékokkal, ügyességi feladatokkal színesítik az ifi órákat vezetőink, melyeknek nagyon örülünk.

Legutóbb, azaz 2010. szeptember 17-én volt, amikor Éva tanárnő kövekkel a kezében lépett be, melyekkel bűneinket próbálta jelképezni. Kissé meglepődtünk. Amikor azonban elkezdődött az ifi, kiderült, hogy a bűneinktől sem tudunk teljes életet élni, mint ahogy a kezünkben tartott kőtől sem.

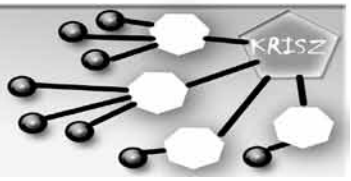
Minden hozzászólás és megnyilvánulás befejeztével - ez kb. két órát is igénybe vesz, de szombat, az a gimi falai között is szombat, azaz „no school" -, imaközit tartunk; megköszönve az alkalmat, a szórakozást és hálát adva, hogy egy újabb ifi létrejöhetett.

Az este végét legtöbbször énekléssel zárjuk, amíg a hangszálaink bírják.

Legyen Istené a dicsőség a vágyakozó szívű fiatalokért és a szolgálatkész vezetőkért!

Bacskai Adrienn,
3.osztályos tanuló

Megtörtént

Ifjúsági evangelizáció Bátyúban

Járj az ő (ÚR) útján... I Kir. 2,3

Az Úr kegyelméből augusztus 16-18-án Bátyúban ifjúsági evangelizációra kerülhetett sor. A bátyúi ifisek már a nyár közepén elkezdték a szervezkedést... Igés lapok osztása és egyéb más szolgálat után úgy döntöttünk, hogy valami nagyobb dologhoz kérjük az Úr segítségét. Egyik ifis megbeszélés után úgy gondoltuk, hogy tarthatnánk falunkban nemcsak a felnőttek, de a fiatalabbak számára is egy olyan evangelizációt, amelyre a szomszédos gyülekezetek fiataljait is meghívjuk.

Először csak kicsiben gondolkodtunk és a nyár közepén át is hívtuk a szernyei ifiseket egy közös bográcsozásra. Mivel nagyon jól telt a nap az Ige és a finom étel mellett, felbuzdulva úgy döntöttünk, még az idén meg kell tartanunk az evangelizációs estéket. Neki is kezdtünk a szervezkedésnek.

Következett a szolgálattevők felkérése. Hála az Úrnak, Kacsó Géza, aki anno Bátyúban szolgált és ifinket is terelgette ez idő alatt, épp itthon töltötte szabadságát, így felkérésünket, miszerint, ő hozza közénk Isten Igéjét, elfogadta. A KRISZ együttes, Üvegtenger és az Antal házaspár is úgy tudta intézni idejét, hogy ők is szolgáltak alkalmainkon.

Az alkalmak eltervezve, már csak a gyülekezet hiányzik, gondoltuk… Elkértük tehát az egyháztagok listáját és minden 13. életévét betöltött, de még 27. életévét nem elért fiatalnak személyre szóló meghívót készítettünk, amelyeket nagy szeretettel és sok esetben hosszas rábeszélés kíséretében adtunk át. Mindannyian nagy izgalommal vártuk az augusztus 16-át. Közben sokat imádkoztunk, hiszen másként nem is tehettünk volna.

Az ifisek nemcsak a szervezkedéssel és a meghívók osztogatásával foglalkoztak, egy színdarab előadására is készültek, melynek próbái már az evangelizáció előtt két héttel elkezdődtek.

Első nap témája a „Hová tartozol?" volt, amit egy kis gyülekező éneklés után Kacsó Géza tiszteletes tolmácsolásában, Mózes történetén keresztül, hallgathattunk meg. Ezután Szabó Zoltán bizonyságtétele következett, aki elmondta, hogy ő hová tartozik, majd a KRISZ együttes szolgált énekszóval.

A második nap is jól indult, csak a pillanatnyi kis áramszünet zavarta meg nyugalmunkat. Kedden a „Hová tartozhatsz?" témával foglalkoztunk, majd ifinket mutatta be Baraté Henrietta ifivezető, hogy aki kedvet kapna, látogasson meg minket szombatonként az ifi órákon. Az aznapi bizonyságtevőnk Molnár Marianna volt, aki megosztotta velünk, hogy ő milyen utat is választott. Két gondolatébresztő kisfilm is jutott erre a napra, majd az Üvegtenger dicsérte énekszóval az Urat közöttünk.

Elérkezett az utolsó nap, a bejáratnál mindenki igés lapot kapott, hogy ezen keresztül is tudjon szólni az Úr. Az alkalom mondanivalója a „Hová akarsz tartozni?" kérdés körül forgott. Bara Sándor tett bizonyságot, és mesélte el, hogy milyen dolgokból szabadította meg őt az Úr. Ezután következhetett az ifisek színdarabja, amely „A buszra várva" nevet viselte és rámutatott arra, hogy sokszor teszünk és gondolunk sok felesleges dolgot mégis egy a lényeg, aki Jézus mellett dönt, az az örök életet választja, és ez számít csupán.

Az alkalmak nemcsak a bátyúi, bótrágyi, dobronyi, szernyei, újbátyúi és más gyülekezet fiataljait mozgatta meg, hanem az idősebb korosztály tagjait is. Volt olyan este, amikor közel kétszázan gyűltünk össze. Fontos megemlítenünk, hogy minden nap imaközösséggel kezdődött és hiszem, hogy sokan imádkoztak otthonaikban is ezekért az estékért, amit ezúton is szeretnénk megköszönni. Reméljük, hogy jövőre is megrendezhetünk egy hasonló alkalmat, amire terveink szerint a tóhát minden ificsoportját meghívjuk majd. Tudjuk, ha csak egy ember is akadt, aki ez idő alatt eldöntötte, hogy az Úr Jézushoz akar tartozni, akkor már ezért megérte imádkozni, szervezkedni és fáradozni az alkalmak létrejöttéért. SOLI DEO GLORIA!

-Ági-

Bátyi Sándor, Ung megyei választmányi tag

1979. december 11-én születtem Isten kegyelméből Nagydobronyban, ahol azóta is élek. Nagydobronyban végeztem az általános és a középiskolát.

Az iskola befejezése után az Ukrán állam bejelentette, hogy szüksége van rám: besoroztak. Leszerelés után jelentkeztem a Nagydobronyi Református Líceumba nevelőtanárnak. Azóta is itt dolgozom.

Rám soha sem mondták, hogy rossz fiú vagyok. Nem jártam diszkóba, nem verekedtem, csendes, szelíd gyerek voltam. Kiskoromtól „jónak" neveltek. Tanítottak imádságokat, istenes verseket; jártam hittanórákra - templomba nem.

A hittantanárom mondta, hogy van lehetőség táborozni, még addig semmilyen táborban nem vettem részt, úgy gondoltam jó lesz, jól fogok szórakozni barátaimmal, akik szintén jelentkeztek. Szerdáig ez így is volt, de szerdán elkezdett bennem valami motoszkálni: Jól élsz? Tetszik ez Istennek?

A megtérésemet nem tudom egy időponthoz kötni, hogy ekkor és ekkor tértem meg. Az Isten először a kaszonyi táborban szólított meg 1994. nyarán. Emlékszem boldogan mondtam azt búcsúzáskor, hogy Jézus megváltott, de semmi sem változott az életemben, Isten megszólított, de ezután is önző maradtam.

Ebben az időben Magyarországon éltünk a szüleimmel, vagyis ők ott éltek, én pedig az iskola miatt csak hétvégeken mentem ki. Tábor után minden nap olvastam az igét, kezembe vettem a Bibliámat, de nem értettem, hogy mit akar az Isten.

Egy év után hazajöttünk, és az egyik barátom, osztálytársam szólt, hogy van ifi és szerinte el kellene mennem, mert nagyon jó. Én el is mentem, valóban jó volt az ifi-vezetőt már ismertem, a hittantanárom volt.

Templomba még ekkor sem jártam, volt alkalom, mikor elindultam, félútig eljutottam, de vissza kellett fordulnom, valami visszahúzott. Nem tudtam, hogy mi ennek az oka. Később kiderült, hogy meg voltam szenes vizelve. A Sátán tartott vissza.

Isten kegyelméből azóta rendszeresen részt veszek az ifis alkalmakon, most már nem, mint tag, hanem mint vezető.

Szolgálati területek: a Nagydobronyi Református Líceum nem csak munkahely, hanem szolgálat is; a nagydobronyi ifi-ben mint vezető; a nagydobronyi református gyülekezetben, mint presbiter; a KRISZ-ben mint választmányi tag, TESÓ terjesztő.

A KRISZ-ben voltam utazótitkár az Ungi-egyházmegyében, voltam újságszerkesztő, tördelőszerkesztő (FiRe).

Istennek legyen hála, hogy nem nézte a méltatlan voltomat és használt, és remélem, hogy míg lesz erőm szolgálhatom Őt.

Pataki Gábor, Bereg megyei választmányi tag

Született: 1983. augusztus 22.
Lakhely: Kaszony, Beregszászi járás
Tanulmányok: Kaszonyi Középiskola, Jánosi Líceum, Nyíregyházi Főiskola (közgazdász), Budapesti Corvinus Egyetem (közgazdász)
Munkahely: II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, tanár (gazdasági tárgyak), koordinátor
Szolgálati területek: Ifjúsági munka, presbiter, pénztáros, gyülekezeti újság tördelő-szerkesztője, KRISZ (ami jön) … stb.

„Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené" (Róm 9,16)

Ez az Ige nagyban meghatározza az életemet. Voltak dolgok, amiket akartam és nem sikerült (eddig) megkapnom, elérnem, de jóval több olyan dologra tudok visszaemlékezni, amit nem kértem, nem kívántam, nem küzdöttem érte, s Isten mégis megadta, mert az Ő hatalmas tervébe több volt annál (s hiszem azt, hogy több is lesz annál), mint amit én remélni tudnék.

A megtérésem előtti időszak az átlagosságról szólt: átlagos gyerek, átlagos családban, semmi extra, vagy nagy tervek. Sokáig nem értékeltem ezt, pedig pont ezáltal adta meg az Isten azt a biztonságot az életembe, amire építkezhettem. A változások a megtérésem után érkeztek el, s bizonyította be az Isten, hogy Ő valóban egy cselekvő Úr, aki nem csak ígér, de ígéreteit valóra is váltja

A kibontakozásom először azzal kezdődött, hogy elindult a gyülekezetünkben az ifi. Rövid ideig résztvevő voltam, majd az Isten hamar szolgálatba állított. Ez a szolgálat nemsokára 10 évre tekint vissza. Sok tapasztalatot szereztem ekkor az Igében való elmélyülésben, az emberekkel (fiatalokkal) való kapcsolatban, más szolgálatokra való felkészülésben.

Ekkor lettem főiskolás is. Ami bár nehezen indult (költségtérítéses képzésre jutottam be), de annál jobban folytatódott. Itt éltem át először komolyabb sikerélményeket, s a főiskola befejeztével kaptam felajánlást arra, hogy akár taníthatok is. Ehhez folytatnom kellett az egyetemet, de ezt akkor örömmel tettem.

Ekkortájt a sikerek elbizakodottá tettek, amiben hamar „Megállj!"-t parancsolt az Isten, s az életemnek egy nehezebb időszaka következett (gyász, új egyetem, az egyetem után megállni a helyem a munkában).

Még a főiskolás éveim alatt választott meg a kaszonyi gyülekezet presbiterének. Az első négy év tapasztalatszerzéssel telt. A következő ciklusban (bár ellenkeztem), de felelősebb szolgálati tisztet kaptam, ugyanis a gyülekezet pénztárosa lettem. A gyülekezeti szolgálatban még egy fontos terület a média. Idén 5. évadját készítjük a Kaszonyi HORIZONT újságunknak, melyben szerkesztő-tördelő vagyok. Valamint a gyülekezeti honlap kezelése is az én feladatom.

Hogy a KRISZ-hez mikor csatlakoztam, hmmm… hát azt magam se tudom pontosan. Valamikor 2002-2003 környékén. Ebben az időszakban ismertem meg azokat az embereket, akik máig is a legjobb barátaim, s ekkortól kezdve bontakozhattam ki kárpátaljai szinten. Folyamatosan részt vettem nyári táborokban, munkatársképzőkben, majd később Kiss Berti barátommal elkezdtük a KRISZ-szövetségnek a szervezését. Egy évet voltam ennek az újságnak, a TeSónak is a tördelője és mai napig munkatársa.

Jelenleg a beregszászi főiskola főállású tanára vagyok, s még nem tettem le arról a tervemről, hogy valamikor külföldre is eljussak néhány hónapra, vagy ha Isten úgy akarja évre. De azt tudom, hogy jelenleg itthon a helyem, s azoknak a felelős szolgálatoknak, munkáknak, amiket el kell végeznem nem fordíthatok hátat. Szóval munka van nekem is, de hiszem azt – kedves TeSó olvasók, KRISZ-esek – hogy nektek is. Harcoljuk meg a szolgálati területeinket, hogy elhívatásunknak megfelelően éljünk a KRISZben, gyülekezetben, munkáinkban. Adja az Úr, hogy így legyen!

A személyes bizonyságtétel fontossága

**Miért kell bizonyságot tenni?
Hogyan?
Most ebben szeretnénk segítséget nyújtani!**

Egy olyan beszámolót, amelyben valaki elmondja, hogy Jézus Krisztus hogyan változtatta meg az életét, miközben rámutat arra, hogy ez a hallgató életében is megvalósulhat, személyes bizonyságtételnek nevezünk. Bár önéletrajzi eseményekről van szó, a történet főszereplője mégsem az ember, hanem Isten. Ugyanis Ő az, aki végrehajtja tervét az életünkben. A személyes bizonyságtétel tehát nem arra való, hogy dicsekszünk a hitünkkel vagy a példás vallásosságunkkal. Bizonyságot csak arról tegyünk, amiben valóban Isten kezét látjuk.

A bizonyságtétel alapja a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolat. Ha ez a kapcsolat élő, akkor a hívő ember megtapasztalja, hogy a Szentlélek átformálja őt, megváltoztatja gondolkodását, értékrendjét, viselkedését, szokásait. Ne szégyelljünk adott esetben egy mindennapi beszélgetés folyamán is ilyen hitből fakadó tapasztalatot elmondani! A legtöbb ember ugyanis - bár van véleménye Istenről és a keresztyénekről - nem ismeri a keresztyén hit életet átformáló erejét.

A Bibliában is találunk néhány ilyen személyes bizonyságtételt. Az egyik példa a vakon született ember, akit Jézus egy szombaton meggyógyított (Jn 9). Már az a puszta tény, hogy látva tér vissza a Siloám-tavától, csodálkozást ébreszt a szomszédokban. Megkérdezik tőle, hogy mi is történt vele, mire ő egyszerű szavakkal elmondja a megmagyarázhatatlant (Jn. 9,11). Az esetből még teológiai vita is lett, mert néhányan az isteni jelt nem tudták egyeztetni azzal a ténnyel, hogy szombaton történt a gyógyítás. Kihallgatást szerveznek, de a nemrég még vak ember kitart a bizonyságtétele mellett (Jn. 9,31-33).

A vakon született, de Jézus által meggyógyított ember tehát annyit mondott csak el, amit ő maga is tudott és átélt. Nem tett hozzá, de nem is vett el abból, ami megtörtént. A tényekre építi Jézusról való vallomását, és a tényekkel nehéz vitatkozni. A vakon született emberhez hasonlóan a bizonyságtételünkben nekünk is ***csak azt kell elmondanunk, hogy Isten hogyan és miben változtatott meg minket.*** A János 9-ben leírtakhoz hasonlóan mi is számíthatunk arra, hogy néhányan nem lesznek hajlandók elfogadni a tényeket - de ez nem a mi problémánk. Ez a fajta vak, tényeket tagadó reakció hozzátartozik Jézus ítéletet hozó munkájához (Jn 9,39).

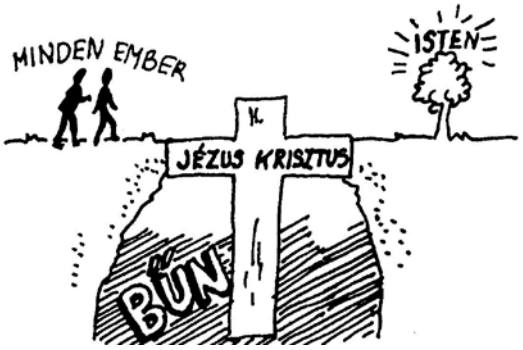
Megtérésünk története

A bibliai személyek közül a legtöbbet Pál apostol megtéréséről tudjuk. Három részletes beszámolót is lehet olvasni erről az eseményről. (ApCsel 9, 22 és 26). Az Agrippa király előtt elmondott bizonyságtételét közelebbről megnézzük.

Érdemes itt a beszámolót elolvasni!

Pál apostolnak ezt a bizonyságtételét három részre lehet osztani. Az első részben életének arról az időszakáról beszél, amikor még nem ismerte Jézust. A második szakasz megtéréséről szól. A harmadik részben pedig arról olvasunk, hogyan változott meg Pál élete, miután ő maga is Krisztus követője lett.

Miután Pál bizonyságot tett, odafordul Agrippához, és ezt kérdezi: „Hiszel-e Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel." Pál biztosra veszi, hogy a királyt érdekli a messiási próféciák beteljesedése. Agrippát valóban érdeklik a hallottak, hiszen válaszában ezt mondja Pálnak (28. v.): „Majdnem ráveszel engem is, hogy kereszténnyé legyek!" A király megértette Pál üzenetét, és érezte, hogy reagálnia kellene rá. A bizonyságtétel tehát elérte célját: ***Jézusra irányította a figyelmet,*** és a hallgatók közül legalább a királyt ébresztette arra, hogy ő is Krisztus követőjévé válhat.

Isten nem mindenki életébe avatkozik be olyan drámai módon, mint Páléba. Hálát adhatunk az Úrnak, hogy mind a mai napig fegyver- és drogkereskedők, prostituáltak, alkoholisták stb. hallják az evangéliumot és megtérnek. A megtérésre való megszólítás azonban nem csak „rossz" embereknek szól. A hívő családban született, „rendes" gyermeknek is meg kell térnie, mivel ő is bűnösként született meg. ***A megtérés lényege*** nem az, hogy valaki eddigi rossz életét otthagyja, és elindul a társadalom (vagy ennek egy része) által elfogadott életgyakorlat irányába, hanem ***őszinte bűnbánatban és a Krisztusba vetett hitben jut kifejezésre.***

Nem várhatjuk el, hogy mindenki úgy térjen meg, ahogyan mi. Az egyik ember egy igehirdetés alatt tér meg, egy másik egy könyv alapján, egy harmadik pedig egy személyes beszélgetés nyomán. De a különböző megtérésekben vannak közös elemek is. A beszélgetőtársunk számára világossá igyekszünk tenni azt, hogy bár a részletekben másképpen nézhet majd ki az ő megtérése, de alapjában véve ***Krisztus hit által való elfogadása révén az Istennel való bensőséges kapcsolat az ő életében is létrejöhet.***

Ha valóban tömören, lényegre törően szeretnénk bizonyságot tenni, akkor fontos felkészülni ilyen lehetőségre. Nem szükséges egy tökéletes szöveget megírni és fejből megtanulni. A bizonyságtétel nem színpadi produkció, hanem egy spontán és személyes esemény. Mindazonáltal sokat segít, ha van a fejünkben egy vázlat, aminek alapján elmondhatjuk a történteket. A következő kérdésekre választ adva meg lehet írni ilyen vázlatot:

1. Milyen volt az életem, mielőtt tudatosan Isten vezetése alá helyeztem azt? Milyen kérdések és vágyak játszottak fontos szerepet a gondolkodásomban? Milyen hatása volt ezeknek a kérdéseknek, vágyaknak az életvitelemre?
2. Isten hogyan vezetett engem ahhoz a döntéshez, hogy átadjam Jézusnak az uralmat az életem fölött? Hogyan kerültem kapcsolatba a keresztyén hittel? Hogyan lettem biztos abban, hogy nekem is szól a bűnbocsánat lehetősége? Milyen körülmények között és hogyan döntöttem Krisztus mellett?
3. Milyen tekintetben változott meg az életem, miután biztos lettem abban, hogy Isten gyermeke vagyok? Mit jelent számomra az Istennel való kapcsolat a mindennapi életben? Hogyan és miben tapasztalom Isten jelenlétét, vezetését?

Előfordulhat, hogy az adott kérdések alapján nem sikerül megfogalmazni a megtérésünk történetét. Ilyen esetben tegyük fel magunknak a kérdést: „Milyen területen történt a legnagyobb változás, mióta hívő keresztyén vagyok?" Ha erre rátalálunk, könnyebb lesz visszaemlékezni arra, hogyan is vezetett bennünket az Úr a vele való élethez.

Gyakorlati tanácsok

A vázlat megírása révén világossá válhat a számunkra az, hogy mit is mondhatunk, amikor lehetőséget kapunk a bizonyságtételre. A tartalom mellett viszont a kivitelezés módja is fontos. Ezért néhány gyakorlati szempontra szeretném még felhívni a figyelmet.

A személyes bizonyságtételünk mindenekelőtt őszinte legyen. A megtérésünk előtti szakaszt ne fessük csupán fekete színekkel, és a megtérés utáni életről ne úgy beszéljünk, mintha már nem lenne semmilyen problémánk. A megtérésünkkel nem oldódott meg egy csapással minden nehézségünk és bajunk, ezért ne is keltsünk ilyen benyomást! Tegyük világossá, hogy a megtéréssel a legfontosabb gondunkra - a bűn problémájára - találtunk megoldást.

Beszámolónk ***személyes is legyen*** azáltal, hogy kitárjuk a másik előtt a velünk történteket. Nem általános igazságokról beszélünk, hanem a saját életünkben végbement változásokról. A történetünk rádöbbenthetik a hallgatót arra, hogy vele is hasonló történhet.

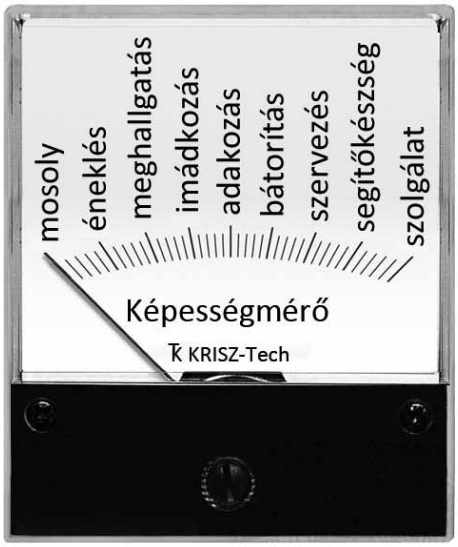
(folyt. a 12. oldalon)

Ráterheltség? Rátermettség!

Néhány éve tanácsért fordultam egy tapasztaltabb ifimunkáshoz: Rengeteg szolgálati lehetőséget látok, de az ifiseim nem túl lelkesek, hogy neveljem őket szolgálatra? Ő egy ideig elgondolkodva nézett rám, majd azt mondta: Fordítsd meg a dolgot. Gondold végig, milyenek az ifiseid, milyen feladatokban éreznék jól magukat. Ne a fiatal legyen a szolgálatért, hanem a szolgálat a fiatalért.

Sok mérőműszert kitalált már az ember, testsúlyt, vércukorszintet, magasságot, testhőmérsékletet és sok egyéb dolgot percek alatt meg tudunk állapítani. Képességmérő műszer nem nagyon van. Egy-két teszt még csak akad a neten, de az sem mondja meg pontosan, mire is vagy teremtve. Pedig az ember szereti tudni, mire képes, miben jó. Ez az egyik alapja az önértékelésnek. Furcsa módon mifelénk az alapfelfogás az, hogy „semmiben nem vagyok jó". Miért? Részben azért, mert erre neveli a család a gyereket. Míg egy nyugati szülő azt mondja a gyerekének: gyerünk, meg tudod csinálni, csak akarnod kell, addig mifelénk igyekeznek burokban tartani a gyereket, mert túl kicsi még, több bajt csinál, mint hasznot. Mindent a szájába tesznek, aztán senki sem érti, miért nem lesz életrevaló.

Kedves ifimunkás! Nem azzal teszel jót a neveltednek, ha mindent előteremtesz, ami fontos a fejlődéséhez. Nem is azzal, hogy megmondod, hogy hol a helye. Soha nem lesz igazán az övé az a szerep, amit kívülről erőltetnek rá. Hagyd meg neki a heuréka-érzést. Hadd fedezze fel ő maga, mi végre teremtette őt az Úr Isten erre a földre. A te feladatod pedig legyen az, hogy megfelelő környezetet biztosítasz ehhez. Ez egyáltalán nem könnyű, mert pontos tervezést, fokozott előrelátást, alapos emberismeretet, korlátlan türelmet igényel. Sokkal egyszerűbb „kézi vezérléssel" irányítani őket, csak hosszútávon nem éri meg.

Hogyan tudhatod meg, mire vagy képes? Ha kipróbálod. Aztán mérlegelsz, és újra próbálod, kicsit másképp. Egyáltalán nem mindegy, hogy valami azért nem megy, mert nincs hozzá adottságod, vagy azért, mert MÉG nem vagy elég fejlett hozzá. A képességek fejleszthetők, akarattal és gyakorlással. De az sem katasztrófa, ha valamelyik képesség hiányzik belőled. Nem gyártási hiba, a tökéletes Isten ugyanis nem állít elő selejtet. Felesleges dolog hát a „hiányosságaidon" keseregni, érdemesebb az adottságokra fókuszálni. Olyan nincs, hogy Isten valakit ne áldott volna meg valamilyen különleges képességgel. Olyan csodálatosan lettünk megteremtve, hogy mindenki helyettesíthető, de senki sem pótolható. Sokan éppen ennek a csapdájában nyomorognak. Mert a kérdés nem az, hogy milyen szolgálatot tudsz elvégezni, vagy mihez van kedved, hanem hogy mire kaptad az elhivatásodat. Ha nem a helyeden vagy, te sem tudsz teljes életet élni, és másokat is megakadályozol ebben. Nem lehet megspórolni az Úrral való beszélgetést, a próbálkozást, a kudarcokat, a zsákutcákat – a harcot magaddal és az emberekkel, Istennel és a kísértővel, a körülményekkel és a lehetőségekkel… Kemény csaták ezek, de ha nem vállalod, ha megalkuszol azzal, ami van, soha nem tudod meg, ki vagy valójában.

Mire van szükséged ahhoz, hogy megtaláld magad? Egy „laborra", ahol nyugodtan kísérletezhetsz. Feladatokra, amikben kipróbálhatod, fejlesztheted a képességeidet. Kihívásokra, amikbe szívesen odateszed magad. Szolgálatokra, amikben hasznosnak érzed magad. Visszajelzésekre, hogy tudd, mire jutottál. Biztos háttérre: bátorításra, támogatásra, őszinte tanácsra, vigasztalásra, dicséretre, türelemre, bizalomra, kézzelfogható segítségre - a megfelelő időben és módon.

Ha ezeket tudod, akkor az is egyértelmű, hogyan tudsz segíteni az ifiseidnek saját képességeik felfedezésében. Könnyen előfordulhat, hogy se a tanárai, se a szülei, se maga a fiatal nem ismeri fel a szunnyadó tehetséget, mert azelőtt soha nem volt szükség rá. Nagy felelősség ez, de van egy jó hírem: nem szükséges csodarabbiként mindenre tudnod a megoldást. Elég, ha élő kapcsolatod van azzal, aki megteremtette a rád bízott fiatalokat. Csak légy rugalmas és nyitott, meglátod, jócskán érnek majd meglepetések – akár még saját magaddal kapcsolatban is.

O.T.

(folyt. a 11. oldalról)

Természetesen előfordulhatnak bibliai igazságok a történetünkben, azonban ne legyen csupán tanítás vagy prédikáció, hanem valódi önéletrajzi beszámoló is!

Tömör és lényegre törő legyen a történetünk. Ugyanis nem az egész életutunkat akarjuk elmesélni, hanem csak összefoglalni azt, hogyan változtatott meg minket Jézus. A legtöbb embernek nehéz egy öt-tíz percnél hosszabb történetre végig jól figyelnie. Igyekezzünk tehát arra, hogy röviden beszéljünk és a lényegre koncentráljunk! (A táborokban 10-15 percnél NE LEGYEN HOSSZABB!)

Fontos, hogy ***egyszerűen és világosan beszéljünk,*** főleg amikor a középső részben a megtérésünkről van szó. Röviden magyarázzuk meg a megtérés lényegét is, ne csak a körülményekről beszéljünk! Ha világosan elmondjuk, milyen indíttatásból és hogyan tértünk Istenhez, akkor ezzel példát adunk a beszélgetőtársunknak.

Tudatosan ***kerüljük azokat a szavakat, kifejezéseket,*** amelyeket mi hívők ugyan ismerünk, de ***amelyek az átlagember számára érthetetlenek.*** Sok keresztyén „szakszót" használunk, amikor Isten dolgairól beszélünk. Egy kívülálló számára pedig mintha egy idegen nyelvet hallana, ha minden második mondatban olyan, számára homályos kifejezések fordulnak elő, mint pl. kegyelem, bűnbocsánat, Krisztus vére, istentisztelet, imádkozni...

A személyes bizonyságtételt egy útjelző táblához hasonlíthatjuk. A tábláknak az a feladatuk, hogy megmutassák a helyes utat. Nem magukra, hanem az útra irányítják a figyelmet. Amikor bizonyságot teszünk a Jézussal való kapcsolatunkról, nekünk sem az a célunk, hogy magunkra vonjuk a hallgató figyelmét, hanem az, hogy rámutassunk az útra, amely Istenhez vezet. Ez az út Jézus! **A személyes bizonyságtétel csak akkor éri el a célját, ha világosan és kétségbevonhatatlanul Krisztus áldozatára és uralmára mutat az életünkben!**

Sipos József

(forrás: Marco de Leeuw van Weenen: Tanítványság)

"És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek." 2 Tim. 2,2

Ifióra vázlat: Rátermettség a harcban

Miért beszéljünk róla? Nagyon sok fiatal azért nem veszi fel a kesztyűt az élet harcaiban, mert azt hiszi, hogy alkalmatlan rá. Van, aki azért nem lesz keresztyén, mert azt hiszi magáról, hogy ő nem képes erre az életre. Nem odavaló. Az igazság az, hogy senki sem rátermett a harcra, a keresztyén életre, Isten az, aki azzá tesz.

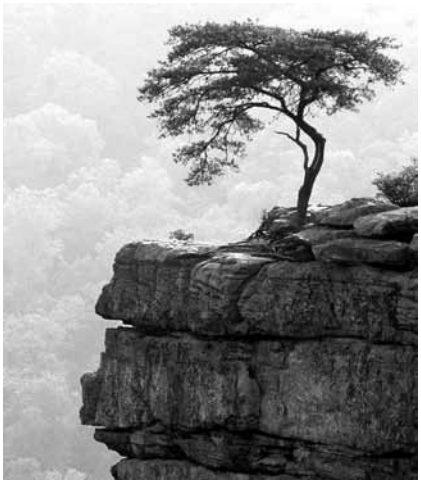
Célok:

• Meglátni, miért vannak harcaink.

• Meglátni, mi az, ami ellen harcaink vannak keresztyénként.

• Megérteni, hogyan leszünk alkalmas harcosokká.

Bevezetés: Nézzünk meg egy csatajelenetet valamilyen filmből (van sok ilyen) vagy olvassunk fel egy könyvből a fiatalok bevonásával egy harcos, csatás részletet, aztán beszéljétek meg: Milyen volt a jelenet? Kinek szurkoltatok? Miért harcoltak? Ti harcolnátok-e ezért? Milyen nyertesnek lenni? Milyen vesztesnek lenni? stb.

Mi a harc?

Miért vannak harcok az ember életében?

Számos olyan dolog van ebben a világban, amit ha keresztyénként akarsz megélni, akkor beleütközöl másokba, mert ez a világ nem keresztyén, az értékrendje sem keresztyén, a lelkülete sem az. Emiatt vannak harcok az ember életében.

Kik(mik) ellen vannak harcai a keresztyén embereknek?

• Bűnök
• Kísértések
• Gonosz
• Kötekedő emberek
• Önmagunk
• Félelmeink
• Család, stb.

Beszéljétek át ezeket.

Miért kell egyáltalán harcolni?

Aki nem harcol, az behódol, aki behódol, azzal azt teszik, amit akarnak, rabszolga lesz. Sok ember így rabszolgája a bűnnek, különböző szenvedélyeinek, rossz szokásainak, a pénznek, a munkának, és lehet még sorolni.

Hogyan lehet ezekkel szemben felvenni a harcot?

Egy közönséges harcban, pl. egy bokszmeccsen hogyan veszik fel a harcot egymás ellen? Képzeljétek el, például, ha Klicskó boxolna Szanyi Györggyel! Ki lenne az esélyesebb a küzdelemre? Naná, hogy Klicskó! Miért? Mert neki adottságai vannak a boxra. Rátermett.

De hogyan lehet egy keresztyén ember rátermett a harcra? Fontos kérdés, mert a mi ellenségünk nagyon tapasztalt, szívós harcos, úgymond rátermett harcos.

Olvassuk el az I Sámuel 17,26-51 igéket!

Szerintetek emberileg nézve Dávid mennyire volt alkalmas erre a harcra Góliáttal szemben? Hát kb. a nulla és a béka feneke alatti tartományba helyezhetők az esélyei.

Mégis mi vitte őt győzelemre?

Egyetlen dolog: Ő bízott Istenben. És ez a dolog alkalmassá tette arra, hogy legyőzze az óriást. Valahol minden ember alkalmatlan a harcra, a keresztyén életre, mert ez maga a harc. Ami rátermetté tesz minket, az Isten, a belé vetett bizalom. Ehhez a bizalomhoz pedig szükséges, hogy szoros kapcsolatunk legyen Istennel, ahhoz meg elengedhetetlen, hogy sok minőségi időt töltsünk vele. Dávid pásztorfiú volt, és kihasználta az időd és jó kapcsolatot épített Istennel, felkészült a harcra. Klicskó győzelmei mögött is sok edzés van. Ez az edzés keresztyén nyelven az Istennel eltöltött idő

Még egy fontos dolog. Nem árt, ha a keresztyénnek a harcban van fegyverzete. Klicskónak is van keze meg lába, és Dávidnak is volt parittyája.

Milyen fegyverzettel kell rendelkezned?

Olvassátok el az Efézus 6,10-20! Beszéljétek meg, hogy melyik fegyver mire használható.

Végszó: Az Istenben való bizalom bármilyen harcra rátermetté tesz minket.

Beszélgetést indító levezető kérdések:

• Nektek milyen harcaitok vannak?

• Mennyire érzitek magatokat rátermettnek, alkalmasnak a harcban?

• Ti ki mertetek volna állni Góliáttal szemben? – azaz mekkora a bizalmatok Istenben?

• Milyen fegyvereitek vannak a harcaitokhoz?

Kiss Berti

Nyereményjáték

E számunk kérdése: Kik szolgáltak (Igével, énekkel stb.) a bátyúi ifjúsági evangelizáción? (Sorolj fel legalább 5 szolgálattévőt!)

Nyeremény: A könyvajánlóban szereplő Bill Hybels Csak pár lépés című könyve!

Beküldési határidő: november 20.

Itt következne az előző számban közölt nyereményjátékunk győztese, de **Még nem hirdetünk győztest, ugyanis...**

Nyereményjáték+

A 2010/2. szám nyereményjátékát meghosszabbítottuk és kissé átformáztuk!!!

Előző számunk kérdése: Milyen célokat tűzött ki maga elé Bányácski Edina a 2010-es évben?

Nyeremény: Egy hétre szóló táborozási lehetőség két fő részére bármelyik ***nyári KRISZ-héten 2011-ben***!

Beküldési határidő: november 20.

Várjuk megfejtéseiteket!

Hirdetések

Szerkeszd Te is a TeSó-t!
A következő szám fő témája:
Céltudatosság a harcban.
Küldhetsz bizonyságtételt, verset, tanulmányt stb.
Határidő: október 30.
Szolgálatodat előre is köszönjük!

Ne feledjétek!
A KRISZ -
TI vagytok!

Alkalmaink, tudnivalók

Kedves ifivezetők!

A KRISZ ifivezető tréninget szervez, ahová minden épülni vágyó ifivezetetőt szeretettel várunk. Az alkalom november 19-21. között lesz megtartva a KRISZ pontban.

A részvételi díj: 30 hr.

Jelentkezni lehet a KRISZ elérhetőségein november 15- ig.

Megjelent a KRISZplusz elektronikus változata, amin minden énekhez nyomtatható kotta és midi is található, valamint az énekeskönyv kivetíthető változata egy CD-n.

Megvásárolható a KRISZ pontban és a beregszászi Református könyvesboltban. Ára 15 UAH.

- **TESÓ** -
(belső használatra)
Főszerkesztő: Sipos József
Tördelőszerkesztő: Balázs Zoltán
Képszerkesztő: Túróczy Gábor
Főmunkatársak:
Soós Katalin, Kiss Berti, Igyártó Nikoletta, Pataki Gábor, Menyus, Olasz Tímea, Márku Anita, Dr. Mándy Mária.
Köszönjük a szolgálatot!
Szerkesztőség:
(ide írjatok nekünk!!!)
Sipos József, Tiszaújlak, 90351, Rákóczi út 71.
Tel: (0-243)61-1-75,
097 683 8423
Magyarországiaknak:
06-30-329-0656
e-mail: sipitiszi@gmail.com
balazszoli081@gmail.com
Skype: sipisoft
balazs_zoli_cml
Nyomda: Kovács Sándor, Nagyszőlős,
A/3-as ív, 1250 db.

- KRISZ (székház) -
90200, Beregszász
Széchenyi út 48.
(KRISZ-PONT)
Tel.: (0-241)42-6-09

TOVÁBBI ELÉRHETŐSÉGEINK:
www.krisz.try.hu
e-mail: kriszpont@gmail.com
iwiw: Kárpátaljai Református Ifjúsági Szervezet

Alkalmaink:

Október 9 - Megyei csendesnap, Ungvár, Bene, Péterfalva

Október 23 - Közgyűlés, Beregszász, gyülekezeti terem

November 19-20 - Ifi vezető találkozó, KRISZ-pont

December 30-31 - Évzáró, Balazsér

Havonta péntekenként
17.00-tól szombat 12.00-ig.
Információ:
0990304718, 0992587751

Amennyiben Ön is szeretne hozzájárulni lapunk megjelenéséhez, ezt megteheti a KRISZ-székházában személyesen, vagy pedig
A KRISZ bankszámlaszámán:
26003001257815
UKREXPORT-IMPORT BANK

Köszönjük támogatását!

Több, mint vicc :)

- Látod, fiam, hogy milyen rút dolog a veszekedés! - mondta az apa a fiának, mert éppen két ember veszekedett az úton. Az apa azonban másnap összeveszett a szomszédjával.

- Apám! Hát tegnap mondtad, hogy milyen rút dolog a veszekedés, és mégis veszekedsz?

- Akkor szóval mondtam, fiam! De példával is meg kell mutatnom neked!

- ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ -

Egy új pásztor sokat tartott magáról és prédikációiról. Egy alkalommal vitába került a hentessel.

- Hallja-e tegnap itt járt a feleségem, és vásárolt Önnél húst. És nem valami szépet adott neki, s ez már legalább négy alkalommal így volt. Ha valami szép húst szeretnénk, akkor át kell mennünk a szomszéd faluba, és ott kell vennünk.

- Na látja, mondja a hentes ugyanígy vagyunk mi is. Ha jó prédikációt akarunk, át kell mennünk a szomszédba.

- ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ -

Egy katolikus, egy református és egy rabbi beszélgetnek egy asztalnál.

- Hát nálatok hogyan osztják fel az adományokat? - kérdezi a református a többieket.

A katolikus plébános erre így válaszol:

- Adakozás után mindig szétosztom, belenyúlok az adományba, s amit az egyik kezemmel ki tudok venni, az az enyém marad, a többi pedig az egyházé.

- És te rabbi nálatok hogy van ez? - érdeklődnek a többiek.

- Hát én mindig előbb felajánlom az egészet Istennek.

- Hogyan zajlik a gyakorlatban? – jön a következő kérdés.

- Ez igazán egyszerű felelte a rabbi. Mindig feldobom a perselyben levő összeget, és azt mondom az Úrnak, hogy ami kell, azt vegye el, a többit meg én magam elteszem.

- ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ - ☺ -

A hitoktató egyik tanítványát vizsgáztatja:

- Hogyan kell érteni: "orcád verítékével eszed kenyeredet?"

- Hát addig eszem, míg bele nem izzadok!

Bill Hybels: Csak pár lépés

Vezessük hitre az embereket néhány egyszerű lépés segítségével!

„Tízezer lépés. Nagyjából ennyit teszel meg napkeltétől napnyugtáig életed minden egyes napján. Egy élet során ez körülbelül 180 000 kilométer – vagyis kék bolygónk kerületének több mint négyszerese. Már csak egy kérdésem van: bölcsen osztod be a lépéseidet? Tegyük fel, hogy a legtöbb helyiség átlagos hossza körülbelül hét méter – jó tíz lépés. A kérdés, amire remélem, sikerül választ adni, így hangzik: Mi volna, ha tíz lépésed – a napi átlagod ezredrésze – hatással lehetne az Örökkévalóságra: Ha ez így van, lehet, hogy mostantól máshogy fogsz járni."

Talán úgy gondolod, hogy az evangelizáció az erre szakosodott lelkészek dolga, nem hétköznapi embernek való. Hogy ez mennyire nem így van, arra számtalan példát találsz ebben a könyvben. Lúzer taxisofőr, magányos pincérnő, afro-amerikai muzulmán és számos egyéb nehéz helyzetben lévő ember élete dőlt el néhány lépésen, egy meghíváson, vagy pár kedves szón. Nem magasröptű teológiai értekezés, nem meggyőzőképesség szükséges ezekhez a fordulópontokhoz. Csak annyi kell hozzá, hogy a szíved ráhangolódjon a Szentlélekre, kész légy kimerészkedni „kényelmi körödből", és belépni valaki másnak az életébe. Mint ahogy Jézus tette, amikor több mint 2000 évvel ezelőtt kilépett a Mennyből, hogy reményt és megváltást hozzon a bukott világban élő összetört embereknek.

A személyes evangelizáció legfőbb értéke Hybels szerint a Szentlélekkel való együttműködés. Ez azt jelenti, hogy „csak azt a szerepet játszod el, amit neked szántak – mész, ha a Lélek azt mondja, hogy menj, beszélsz, ha azt mondja, hogy beszélj, és elhallgatsz, amikor megsúgja, hogy már eleget beszéltél".

Hybels arra bátorít, hogy éljünk 3D-ben...

- Dolgozzunk azon, hogy barátokat szerezzünk
- Derítsük ki a történetüket
- Döntsük el, mi legyen a következő lépés

...és így tanuljuk meg megérteni a Szentlélek sugallatait. Szolgálatának legutóbbi évtizede alatt megfogalmazódott gondolataiból és átélt élményeiből merítve Bill Hybels friss nézőpontból, meggyőző erővel, ösztönző szabatossággal mutat rá, mekkora erő rejlik az evangélizációnak ebben a személyes, mélységesen kapcsolati megközelítésében.

Ki tudja… talán csak egy beszélgetésnyire vagy attól, hogy örök hatást gyakorolj valakinek az életére – azzal, hogy megteszel egy pár lépést felé.

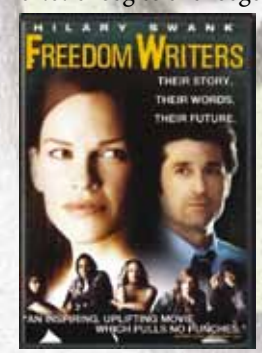
O.T.

Saját szavak

(Freedom Writers, 2007, amerikai filmdráma)
Főszereplők: Hilary Swank, Patrick Dempsey.
Rendező: Richard LaGravenese.
Játékidő: 123 perc

Erin Gruwell – avagy, ahogy tanítványai nevezik, Mrs. „G." –, 23 éves, ambíciózus kezdő tanárnő. Első munkája az egyik leghírhedtebb kaliforniai középiskolába szólítja, ahol egy „taníthatatlannak" bélyegzett osztályt bíznak rá. Ennek ellenére ő bízik benne, hogy ki tudja hozni a legjobbat tanítványaiból. Törekvéseit, nem meglepő módon, értetlenség és ellenséges érzelmek fogadják; de félelmet nem ismerő eltökéltsége segít neki abban, hogy megtalálja a közös hangot az osztállyal.

Mikor a Holocaust irodalmáról beszél a srácoknak, megdöbbenve veszi tudomásul, hogy a többség még csak nem is hallott a több mind fél évszázaddal ezelőtti tragikus eseményekről. Előadásai a történelemnek erről a borzalmas időszakáról végre felnyitják tanulói szemét. Az erőszakról, igazságtalanságról és intoleranciáról szóló történetei segítenek nekik meglátni a párhuzamokat saját életükkel, és arra ösztönzik őket, hogy megpróbáljanak kiutat találni nyomorúságos környezetükből.

Mrs. „G." bíztatja a srácokat, hogy kezdjék el papírra vetni a saját élményeiket. Az osztály tagjai félelmetes vallomásaik segítségével addig elképzelhetetlen mértékű önbecsülésre tesznek szert. A fiatal tanárnő áldozatos munkája végül meghozza gyümölcsét: mind a százötvenen elhatározzák, hogy a suli elvégzése után egyetemen vagy főiskolán folytatják tovább tanulmányaikat. Ám a tanárnő áldozatos munkája miatt házassága tönkremegy…

A filmet 16 éven felüli fiataloknak ajánljuk! Gondolatébresztésként néhány mozzanat a film mondanivalójából:

1) Integrált oktatás – Az integrált oktatás nyugaton már megszokott folyamat, míg hazánkban új iránynak számít az oktatásban. Pedagógusok hajrá: a film jól ábrázolja az integrált oktatási folyamat előnyeit és hátulütőit!!!

2) Másság – „A suli olyan, mint a város, a város olyan, mint a börtön. Törzsi alapon mindenki különböző csoportokra oszlik." A történet főszereplői kissebségi helyzetben élnek a „fehérek" mellett, ám kialakított, saját világukban már épp a „fehérek" kapnak kisebbségi, gyűlölt szerepet. Sokunknak ismerős érzés… Mrs. G. egy játékkal mutat rá, hogy a másság (a bőrszín, vagy vallási alapú másság) gyakran mennyire inkább hasonlóság.

3) Napló – Titokban mesélni titkos érzésekről, megnyílni és bezárkózni egyszerre: ez a naplóírás lényege. Hasonlít a netes chateléshez – nem számít, ki olvassa el, személytelenül mesélsz, senki sem ismer rád, senki sem tudja ki vagy, kockázat nélkül elmondhatod féltett titkaidat. Érdemes a naplóírás (vagy a chatelés) előnyeit és hátrányait egymás mellé állítani.

4) Élet = háború – Mennyire hasonlíthatod az életed egy háborús állapothoz, vagy esetleg katasztrófasújtott övezethez? Mindenkinek vannak harcai, és ezek lehetnek olyan komoly háborúk is, mint Eva, vagy a többi srác élete a filmben. Néha csak a helyes döntés ad békét. Különös… a helyes döntés néha azzal jár, hogy emiatt fegyvert szorítanak a tarkódhoz. Vállalod?

Menyus

Uram! Adj jó ebédet az étvágyamhoz!
KRISZ hét, Aklihegy

egy, kettő, három,...
Mit vegyek fel holnap?
KRISZ hét, Balazsér

KRISZ hét, Balazsér
De jó ez a nóta!

Hallgass Bea!
othe jofijjjú, miféle keksz ez?
KONFI+ konferencia

Fogpiszkáló lesz belőle.
KRISZ hét, Aklihegy

Mikor lesz már vége?
Zzzzz....
KRISZ hét, Balazsér

Szeretem a Titanicot
Bringatúra

No comment!
Angol hét

Bab volt a vacsora. Mit vársz?
Csípi a szemem
Te Szellentettél?
Hú, de büdös!
Bringatúra

Vágjunk Tesó értelmes képet
Olyat mi nem tudunk!
Angol hét